

LÁ THƯ MỤC VỤ

Tôi không có kinh nghiệm sợ hãi của những ‘thuyền nhân’ năm xưa khi cảm nhận số phận long đong bọt bèo lúc ngồi trên con thuyền mong manh chẳng khác nào vỏ trứng quay cuồng trên sóng gió của đại dương mênh mông. Nhất là những lúc biển động, trên đầu là bầu trời tối đen mịt mù gió bão, dưới thuyền mặt biển cũng đen ngòm lại găm thét bởi những đợt sóng hung hãn chực nhận chìm con thuyền quá bé nhỏ. Sợ hãi thiên nhiên đã đành, các vị thuyền nhân còn sợ một mối nguy hiểm khác tàn bạo hơn, đó là những tai hoạ đến từ phía con người. Chưa ra khỏi hải phận thì sợ bị biên phòng cộng sản đuổi theo, không bị bắn chìm thì cũng bị bắt vào tù. Ra được tới hải phận lại sợ hãi tặc tàn ác và dâm ô, số phận con người rơi vào tay chúng còn thua cả con thú !

Theo chân nhóm “Văn Khố Thuyền Nhân”. Tôi nếm được, dù chỉ một phần trăm thôi, cái kinh nghiệm sợ hãi ấy. Thứ bảy 01 tháng 4 năm 2017 vừa qua, tôi đang ngủ ngon lành trong một ngôi chùa của các Sư người Thái thì bị đánh thức lúc 3 giờ sáng. Mắt nhắm mắt mở không biết mình đang ở đâu thì người trưởng nhóm nói nhỏ vào tai tôi là ‘chuẩn bị lên đường’. Mặc dầu mấy hôm trước đã nghe phong phanh về chuyến đi ‘như vượt biên thật’ này, hầu giúp các anh chị em trong nhóm sống lại những kỷ niệm hãi hùng năm xưa. Riêng tôi vẫn hoàn toàn bị bất ngờ về chuyến đi có vẻ lén lút và sợ hãi như thế, nên tôi rất thích vì biết sẽ chẳng có gì phải sợ cả !

Từ trong chùa ra tới bãi biển khá xa. Khác với năm xưa, các vị thuyền nhân phải âm thầm lội bộ, đoàn chúng tôi ngồi chen nhau trên thùng những chiếc xe ‘ute’ băng qua những xóm làng còn say giấc ngủ, mà đoàn xe chạy đến đâu tiếng chó sủa rang trời đến đó. Chó có quyền sủa và tha hồ sủa vì chẳng sợ tiếng ồn sẽ đánh thức đám công an biên phòng. Ra tới bãi biển lúc gần 5 giờ sáng, mỗi người được phát một chiếc áo phao - vụ này các vị thuyền nhân năm xưa làm gì có ! Cứ 10 người leo lên một thuyền loại đánh cá ven biển (dài khoảng 10 thước bề ngang độ 2 thước) một chiếc cỡ đó năm xưa dảm chết lên hơn 50 sinh mạng ! Đến lúc này tôi mới biết đoàn thuyền sẽ trực chỉ hòn đảo nổi tiếng nhất về nhiều oan khiên tử nhục hơn 38 năm trước : Đảo Koh Kra.

Nghe đài khí tượng thông báo sẽ có một cơn bão ập vào vịnh Thái Lan nhưng đoàn thuyền vẫn ra khơi. Tôi để ý thấy gió khá mạnh nên mặt biển đã có sóng tuy chưa to lắm nhưng cũng đủ làm con thuyền trôi lên hụp xuống bắn nước tung toé lên mọi người. Các ngư dân Thái Lan dùng máy xe hơi Toyota để chạy nhưng họ không gắn cố định trên thuyền mà gắn theo kiểu máy ‘đuôi tôm’ ở què nhà nghĩa là có thể nhấc lên hạ xuống tùy lúc. Tôi thấy họ khéo léo đương đầu với sóng. Khi sóng nâng mũi thuyền lên thì họ dìm cánh quạt xuống sâu để đẩy đuôi thuyền lên cho cân bằng. Đi hơn một tiếng đồng hồ, gió càng mạnh, sóng càng to mà chưa trông thấy bên bờ gì cả, chính tôi cũng bắt đầu dâm lo. Lúc trời sáng, chúng tôi nhìn thấy đảo ‘hải tặc Koh Kra’ phía trước.

Thuyền càng đến gần, ai cũng nhìn thấy rất nhiều tượng Phật được đặt trên vách đá, mặc dầu không thấy thánh giá hay tượng Đức Mẹ, nhưng không hiểu sao lòng tôi cũng cảm thấy bình an lắm. Như đã tường thuật trong lá thư mục vụ hồi tháng 4, chiều hôm đó nhóm Kitô-hữu cố gắng dựng tượng Đức Mẹ và xây đê xi măng cho chân thánh giá. Ngay chiều hôm đó, cơn bão ập đến kèm theo mưa gió càng lúc càng hung hãn, nên sáng hôm sau ban tổ chức quyết định trở về đất liền trước khi cơn bão chính thức kéo đến. Trên đường về, một chiếc thuyền bị hư động cơ, các chiếc khác cột dây kéo giúp. Lúc ấy ai cũng sợ, chỉ biết cầu Trời khẩn Phật cho về bình yên.

Thấy Chúa đi trên mặt biển mà đến với con thuyền đang bị sóng đánh vì ngược gió, các tông đồ hoảng sợ. Chúa đã trấn an và củng cố niềm tin cho các ông. Nên nhớ một điều là : Thiên Chúa không phải là Đấng làm cho con người hoảng sợ, vì người không ngự trong cuồng phong, động đất hay bão lửa. Nhưng xuyên qua sợ hãi, Thiên Chúa muốn huấn luyện niềm tin của chúng ta. Đi đến với Chúa (như ông Phêrô) thì phải từ bỏ con thuyền có vẻ an toàn mà liều mình nhảy xuống nước. Tin là dám liều cho đến cùng. Hãy vững tin và đừng hoảng loạn, vì biết rằng Chúa đang đợi, nếu không nổi sợ hãi sẽ dìm ta xuống nước. Điều đã xảy ra cho ông Phêrô sẽ mãi mãi là gương sáng cho mỗi người chúng ta trên hành trình đến với Chúa.

